

עכשיו הזמן לצומוד

written by מאיר בן שבת | 24.09.2026

כל הסכם עם האיראנים, אפילו אם יענה על המדדים שקבע הממשל האמריקני, יהיה בסופו של דבר גלגל הצלה למשטר בטהרן. הוא יממן את התאוששותו, ויגלגל את האיום לשנים הבאות.

לא לשם כך פתחנו במערכה הזו. המטרה הסופית לא צריכה להיות הגעה להסכם, אלא יצירת תנאים שיציבו את המשטר האיראני על מסלול שיוביל לקריסתו. את העמדה הבהירה והנחרצת הזו השמיע שלשום ברשת פוקס ניוז הגנרל ג'ק קין, לשעבר סגן ראש מטה צבא ארה"ב. הגנרל המוערך, שלפני שש שנים קיבל מידי דונלד טראמפ את מדליית החירות הנשיאותית, הגדיר במדויק את המלכודת האסטרטגית המונחת לפתחו של הנשיא האמריקני.

צומוד, עמידה איתנה ונחושה ² זו תמצית המסר שביקש נשיא איראן מסעוד פזשכיאן להעביר מעל בימת העצרת הכללית של האו"ם. המנהיג האיראני ניצל את הבימה שהועמדה לרשותו במסגרת שבוע המנהיגים של הכינוס כדי להבהיר: איראן אינה ניצבת על סף שבירה.

הוא אומנם התריס כלפי הקהילה הבינלאומית כשהדגיש כי מצרי הורמוז יישארו חסומים וסגורים אם תנאיה של איראן לא יתקבלו, אך נדמה שקהל היעד העיקרי שאליו כיוון את דבריו היה דווקא מאזיניו באיראן. הוא ביקש לפרוט אצלם על מיתרי הכבוד הלאומי, ולחזק את הלכידות ואת כושר העמידה מול לחצי האויב החיצוני. "לעולם לא נרכין את ראשינו ולא נכרע ברך", הוא הכריז, והזהיר: "עיצומים, לחץ גובר ובריונות כלפינו רק יגבירו את התנגדותנו".

גם הפעם ההתרחשויות מחוץ לאולם הדיונים היו חשובות לא פחות ממה שקרה בתוכו. השיחות הלא ישירות שהתנהלו בשולי הכינוס בין שליחיו המיוחדים של הנשיא טראמפ, סטיב ויטקוף וג'ארד קושנר, לבין הבכירים האיראנים בראשות שר החוץ עבאס עראקצ'י חשפו את הפער העמוק בין הרטוריקה הפומבית

להתנהלות המעשית. שני הצדדים העבירו מסרים דרך מתווכים קטארים בניסיון להנדס מתווה רב-שלבי להפסקת הלחימה. באופטימיות מדאיגה תיאר זאת הנשיא טראמפ כ"תנופה משמעותית לקראת הסכם עם איראן".

התנופה שעליה מדבר טראמפ היא בדיוק המדרון החלקלק של המלכודת שמפניה מזהיר קין. למרות המציאות המתגרת שניצבת בפניו, הרושם הוא שהמשטר באיראן עדיין לא נמצא עם הגב לקיר. אם נמשיל זאת בעזרת הגדרות רפואיות, מצבו קשה אך לא אנוש.

האיראנים מזהים את הלהיטות האמריקנית להגיע להסכם. הם מבינים שהמפתח למצוקתם נמצא בכיסם ללא הגבלת תוקף. הם גם מניחים שעל ההפסדים שנגרמים להם כעת בגין עקשנותם הם יכסו באמצעות התמורות שיקבלו בעתיד, כאשר ייחתם הסכם.

כשזו תמונת המצב, וכל עוד נותר אוויר בריאותיהם, אין מבחינתם כל דחיפות שתצדיק ויתורים ☐
מה גם שהזמן עובד גם לטובתם, כפי שהוכיחו החות'ים בהישגיהם בתימן ובים האדום.

בסופו של דבר המערכה הזו לא תוכרע בנאומים מעל בימת האו"ם, אלא בנחישות שיפגינו הצדדים מחוצה לו. מי שתמצמץ ראשונה ☐ תפסיד. כדי שזו לא תהיה ארה"ב, עליה לאמץ את עצתו של הגנרל קין: לחדול מהחיפוש אחר נוסחאות פשרה זמניות, ולהתחייב לאסטרטגיה של הכרעה. לא צריך להתרשם מדברי הרהב של פזשכיאן ושותפיו או ממסרי הנחישות שהם מפזרים. הלחץ הכלכלי המוגבר, יחד עם המצור הצבאי, עושים את העבודה. אסור לתת לאיראן לשקם את היכולות שנהרסו, ובוודאי לא לפרוץ לגרעין תוך ניצול הקשב המוסט לבחירות בישראל או לבחירות האמצע בארה"ב. צומוד, התמדה ונחישות, יביאו לשינוי המיוחל.

צדיקים יותר מהאמריקנים

"אחרי שלושים שנה של תוצאות הפוכות ממה שקיוונו להשיג, הגיע הזמן לשנות מדיניות" ☐ כך קרא ד"ר יחיאל לייטר במאמר שפרסם בקובץ שיצא לאור ב-2023, במלאת שלושה עשורים להסכמי אוסלו.

לייטר טען כי מאז החתימה על ההסכמים ממשלות ישראל דבקו לאורך השנים במדיניות של סובלנות, הבלגה ואיפוק מול הפרות בוטות ומתמשכות שלהם מצד הרשות הפלסטינית. ההנחה ביסוד הדברים הייתה שהחלופה תהיה גרועה יותר, ולכן יש להיזהר מצעדים שעלולים לעודד את קריסת הרשות.

במאמרו קרא לייטר להסיר את הכפפות לנוכח ההסתה והחינוך לשנאה, מדיניות ה"כסף תמורת רצח", קידום האנטישמיות העולמית והדה-לגיטימציה של ישראל, ושורה ארוכה של השלכות נוספות.

הדברים נכתבו ערב אירועי 7 באוקטובר, שהביאו להתפכחות כואבת ועמוקה בכל רובדי החברה הישראלית, וניפצו חלק מהיסודות שעליהם נשענה מדינת ישראל במשך שנים.

מדיניותה הביטחונית של ישראל אומנם השתנתה, וכך גם המציאות בשטחי יהודה ושומרון, אך בעניין אחד לא חל שינוי: מעמד הסכמי אוסלו והרשות הפלסטינית. הממשלה הנוכחית אכן הבהירה כי לא תהיה מדינה פלסטינית, אך מנגד לא נטשה את מחויבותה להסכמי אוסלו ולמסגרות שנוצרו בעקבותיהם.

לא צריך להיות מומחה גדול כדי להבין שזו אינה בחירתה האידיאלית של הממשלה, אלא אילוץ הנובע ממקומה של סוגיה זו בתוך מדרג הסוגיות שעל סדר היום המדיני-ביטחוני, לצד הבנת ההשלכות והמחירים של נטישת מסלול אוסלו.

השגריר יחיאל לייטר שוהה כעת ליד מיטת בנו, נריה דב, שנפצע קשה בפיגוע הדריסה שלשום. לב כולנו איתו בתפילה להחלמה מהירה ולרפואה. קריאתו מ-2003 ממשיכה להדהד: במאבק מול

הרשות הפלסטינית ישראל לא יכולה לנקוט קו מתון יותר מזה של הממשל האמריקני. כאשר וושינגטון מטילה עיצומים ומגבילה בכירים ברשות הפלסטינית בגלל חלקם בעידוד הטרור, ירושלים לא יכולה לצמצם את צעדיה רק למחבל ולהתארגנות הטרור, תוך התעלמות ממחוללי האווירה.

חמאס זקוק לקלפי מיקוח

שר הביטחון ישראל כ"ץ הזהיר השבוע פומבית כי אם ייחטף חייל או אזרח ישראלי, העיר עזה תפונה ממיליון תושביה ותטופל ביד קשה. בתקשורת דווח כי אזהרות אלה באו על רקע התרעות שהשמיעו גורמי ביטחון.

לא פעם בחודשים האחרונים התרענו גם מעל דפי עיתון זה על סכנת החטיפה. חמאס זקוק נואשות לקלפי מיקוח כדי לכפות על ישראל משוואה שתגביל אותה מהמשך החיסולים, ותאלץ אותה לנקוט צעדים מעשיים לקידום תוכנית טראמפ מבלי שחמאס יפורק מנשקו. חמאס זקוק לקלפי מיקוח גם כדי להקל את תנאי מאסרם של מחבליו בבתי הכלא בישראל.

בנוסף להגברת הערנות המודיעינית ומאמצי הסיכול, התמודדות יעילה עם סכנה זו עוברת דרך פעילות בלתי פוסקת נגד האויב, שתמנע ממנו את התנאים לתכנן ולבצע פיגוע כזה.

זירת עזה אומנם מועדת לפורענות, אך איום זה תקף גם בזירות האחרות שבהן קיימת נוכחות צבאית ישראלית ² ולמרבה הצער גם בירושלים ובישראל. לא צריך להיכנס לפאניקה, אך בשום אופן גם לא לשאננות.

מכונת הרעל נגד ישראל

מחקר חדש ופורץ דרך של עמיתיי במכון משגב לביטחון לאומי חשף את היקפו ואת דרכי הפעילות של המנגנון האנטי-ישראלי המסועף במוסדות האו"ם. יותר משלושים גופים ובעלי תפקידים של הארגון פעלו נגד ישראל מאז 7 באוקטובר.

אין מדובר רק בסדרה של גינויים בעצרת הכללית ובמוסדות האו"ם, אלא בשורה של ועדות, סוכנויות מקצועיות, גופי תעמולה ומומחים מטעם האו"ם, שמייצרים זרם בלתי פוסק של דו"חות, החלטות וקביעות נגד ישראל. גם גופים העוסקים בדיוור עירוני או בתחומים כמו בריאות נשים התגייסו לקמפיין ההשחרה נגד ישראל.

כל פרסום כזה היה יכול להיתפס בפני עצמו כזניח או כבעל נזק נסבל, אך צבר הפרסומים, היקף התחומים ו"הביסוס" של הטענות מקדם דמוניזציה של ישראל, ומזין את המערכה המדינית והמשפטית נגדה. זו אותה מערכה שמובילה גם לניסיונות לעצור חיילי צה"ל ולקידום חרמות ועיצומים נגד המדינה.

מבלי להמעיט בחשיבותם, ישראל לא יכולה להסתפק במחאות ובקמפיינים של הסברה. עליה לפעול בנחרצות מול המנגנונים האלה: לחשוף את פעילותם ואת תקציביהם; לדרוש ממדינות ידידות כגון ארה"ב, מדינות אמריקה הלטינית, מדינות מרכז ומזרח אירופה ועוד להפסיק את המימון הרחב לגופי או"ם אנטי-ישראליים; ולהתנות מימון ושיתוף פעולה בשינוי אמיתי

בהתנהלותם.

ישראל אומנם אינה מעצמה עולמית, אבל יש ביכולתה להצמיד תג מחיר להטיה השיטתית הזאת.

פורסם במקור ראשון, בתאריך 25 בספטמבר 2026.

*הדעות המובעות בפרסומי מכון משגב הן על דעת המחברים בלבד.